

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce; zastoupeného JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 5.2.2014, číslo: KM-128-5/PK-2013,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým ministr vnitra zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ve věcech služebního poměru (dále také jen „*služební funkcionář*“) ze dne 20.9.2013, čj: OSZ-140985-3/D-Ro-2013 (dále také jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“). Ve správním řízení byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek podle ust. § 160 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*služební zákon*“), a to dnem 1.9.2013 ve výši xxxxxx,- Kč měsíčně, a od 1.9.2013 ve výši xxxxxx,- Kč měsíčně.
2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení (případně i zrušení prvostupňového správního rozhodnutí), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Žalobní body se obsahově téměř kryjí s námitkami, které žalobce podával v odvolání. Žalobce nesouhlasí s aplikací ust. § 162 odst. 1 služebního zákona, jak jej provedl

žalovaný. Podle jeho názoru z textu této právní normy plyne, že při opětovném vzniku služebního poměru podle tohoto zákona zaniká příslušníkovi nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni opětovného vzniku služebního poměru, což podle jeho názoru nepůsobí zánik nároku na výplatu výsluhového příspěvku, ale že tento nárok přetrvává, ale po dobu trvání dalšího služebního poměru není vyplácen. Žalobce s ohledem na znění právní normy považuje svůj výklad za přílehavější. Podle jeho názoru v důsledku vzniku nového služebního poměru nárok na pravomocně přiznaný a vyměřený výsluhový příspěvek nadále trvá, pouze se do skončení následujícího (opětovného) služebního poměru sistuje nárok na jeho výplatu. Žalobce dále uvedl, že pokud dne 7.8.2013 požádal o vyplácení výsluhového příspěvku, žalovaný pochybil, pokud o něm vydal nové rozhodnutí, neboť své právní účinky mělo rozhodnutí ze dne 22.10.2009. Poukázal dále na to, že žalovaný usiloval podnětem o přezkoumání zrušení tohoto správního rozhodnutí z roku 2009, nicméně s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty takový postup není možný. Tím spíše je namístě závěr o tom, že takové správní rozhodnutí stále existuje a má své právní účinky, po dobu opětovného služebního poměru byly jeho účinky sistovány, ale po skončení nového služebního poměru se opětovně obnovily a je tak nutné z tohoto původního správního rozhodnutí z roku 2009 vycházet.

3. Žalobce dále uvedl, že se ohrazuje proti tomu, že jeho služební poměr fakticky neskončil, neboť nový služební poměr navazoval na předchozí služební poměr, když každý z těchto služebních poměrů musí být posuzován samostatně.
4. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž ve vyjádření uváděl obsahově tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.
5. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své právní argumentaci.
6. Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Při tomto ústním jednání soud nijak nedoplňoval dokazování, neboť podstatné skutečnosti jsou obsaženy ve správním spise a mezi účastníky je vedena právní polemika o výklad příslušné aplikovatelné právní normy.
7. Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.
8. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 22.10.2009, čj. OSZ-140985/V-On-2009, byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek ve výši xxxxx,- Kč měsíčně od 1.10.2009. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.11.2009. Služební funkcionář se domáhal přezkumu tohoto správního řízení podle ust. § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), k tomuto přezkumnému řízení nebylo přistoupeno z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty (o čemž svědčí dopis ministra vnitra služebnímu funkcionáři ze dne 14.2.2014, čj. KM-129-5/PK-2013).
9. Rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 20.9.2013, čj. OSZ-140985-3/D-Ro-2013, byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek dnem 1.9.2013 ve výši xxxxx,- Kč měsíčně, a od 1.9.2013 ve výši xxxxxx,- Kč měsíčně. V odůvodnění je

zrekapitulována doba služby a hrubý služební příjem, z něhož byl výsluhový příspěvek vypočten s tím, že zároveň byl zohledněn příjem ze starobního důchodu, o což byla výše výsluhového příspěvku snížena.

10. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným správním rozhodnutím. V odůvodnění je mj. uvedeno, že v souladu s ust. § 162 odst. 1 služebního zákona při opětovném vzniku služebního poměru poživatele výsluhového příspěvku zaniká příslušníkovi nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni opětovného vzniku služebního poměru. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že oproti úpravě obsažené v zákoně č. 186/1992 Sb., nezaniká nárok na výsluhový příspěvek jako celek, ale zaniká nárok na jeho výplatu v přiznané výši. Skutečnost, že výsluhový příspěvek jako celek nezaniká, je třeba chápat tak, že při opětovném skončení služebního poměru není nutné, aby bývalý příslušník splnil veškeré předpoklady vyžadované zákonem pro přiznání výsluhového příspěvku jen ve vztahu k poslednímu služebnímu poměru, ale zohledňují se i doby trvání předchozích služebních poměrů, v opačném případě by nárok zanikal jako celek. I v případě opětovného skončení služebního poměru příslušníka, který již byl ve služebním poměru a po prvním skončení služebního poměru mu byl přiznán výsluhový příspěvek, je služební funkcionář povinen vydat rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku na základě nových skutkových okolností, to znamená podle celkové doby rozhodné pro vznik nároku na výsluhový příspěvek ke dni opakovaného skončení služebního poměru a podle průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu zjištěného podle ust. § 166 služebního zákona. K vydání tohoto nového rozhodnutí tak není nezbytné rušit předchozí rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, neboť toto původní rozhodnutí je překonáno rozhodnutím novým. Ohledně poukázání na rozhodnutí z roku 2009 žalovaný uvedl, že to jen dokládá, že pokud by žalobce nebyl den po skončení služebního poměru přijat do služebního poměru, měl by nárok na výplatu výsluhového příspěvku v této výši. Vzhledem k tomu, že bylo zjištěno kontinuální pokračování jeho služebního poměru, služební funkcionář zároveň rozhodl, že nárok na výplatu výsluhového příspěvku žalobci zaniká a to k témuž datu, ke kterému mu byl přiznán.
11. V odůvodnění je dále uvedeno, že zákon nezná možnost přiznání vyššího výsluhového příspěvku, proto není na volbě žalobce, jaký výsluhový příspěvek (v jaké výši) si vybere. Služební poměr žalobce trval kontinuálně až do 31.8.2013, neboť jeho služební poměr příslušníka policie skončil dnem 30.9.2009 a následujícího dne 1.10.2009, se stal příslušníkem Úřadu pro zahraniční styky a informace, výsluhový příspěvek v roce 2009 mu tak neměl být vůbec přiznán.
12. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.
13. Podle ust. § 162 odst. 1 služebního zákona v rozhodném znění: „*Při opětovném vzniku služebního poměru podle tohoto zákona zaniká příslušníkovi nárok na výplatu výsluhového příspěvku dnem, který předchází dni opětovného vzniku služebního poměru.*“.

14. Podle ust. § 158 služebního zákona: „*Základní výměra výsluhového příspěvku činí za 15 let služby 20 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku se zvyšuje za šestnáctý a každý další ukončený rok služby o 3 % měsíčního služebního příjmu, za dvacátý první a každý další ukončený rok služby o 2 % měsíčního služebního příjmu a za dvacátý šestý a každý další ukončený rok služby o 1 % měsíčního služebního příjmu. Výměra výsluhového příspěvku může činit nejvýše 50 % měsíčního služebního příjmu.*“.
15. Problematika výsluhového příspěvku, resp. konstrukce vzniku nároku na jeho výplatu, je podle názoru soudu zřejmá a v právním výkladu se soud přiklání k tomu výkladu, který uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je nutné upozornit na charakter a právní povahu příslušného právního institutu.
16. Výsluhový příspěvek je koncipován jako opěťující dávka z veřejného rozpočtu, která náleží oprávněné osobě při splnění zákonných podmínek. Těmito zákonnými podmínkami, resp. tou, která je pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatná, je absence služebního poměru; pokud služební poměr vznikne, nárok na výplatu výsluhového příspěvku zaniká (ust. § 162 služebního zákona). Jak přiléhavě poznamenal žalovaný, nezaniká samotný nárok na výsluhový příspěvek, zaniká však nárok na jeho výplatu. Pokud tedy považujeme výsluhový příspěvek jako opěťující dávku z veřejného rozpočtu, která je při splnění zákonných podmínek vyplácena oprávněné osobě, při opětovném vzniku služebního poměru nastupuje ze zákona zánik nároku na takovou výplatu tohoto příspěvku. Tím pochopitelně nezaniká nárok na výsluhový příspěvek jako takový (nic takového zákon nestanoví), ale zaniká nárok na výplatu příspěvku.
17. Tato argumentace a interpretace není mezi účastníky ještě sporná. Spornou otázkou je, zda při vzniku nároku na výsluhový příspěvek v době následující po rozhodné okolnosti podle ust. § 162 služebního zákona (tedy při opětovném vzniku služebního poměru) se výše nároku posuzuje podle okolností, které zde byly v rozhodném okamžiku vzniku opětovného služebního poměru (jak tvrdí žalobce, jemuž toto právo bylo přiznáno v určité výši správním rozhodnutím), nebo zda se podmínky výplaty příspěvku (a tím jeho výše) upínají až ke dni opětovného vzniku příslušného nároku na příslušný výsluhový příspěvek, jak právní normu interpretoval žalovaný.
18. Podle názoru soudu podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku je nutné upínat až k rozhodnému dni, kdy vznikne (opětovně) nárok na výplatu tohoto příspěvku. Až v tomto okamžiku totiž příslušné právo dospěje a stane se z něj vymahatelný nárok, neboť do té doby nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho výkon. Až v této chvíli vzniká nárok žalobci na výplatu výsluhového příspěvku a v tomto okamžiku jsou splněny zákonné podmínky pro jeho výplatu. K tomuto okamžiku je pak nutné nejen vznik, ale i obsah tohoto práva posuzovat a k tomuto okamžiku tak je nutné vypočítat výši výsluhového příspěvku, neboť až tímto okamžikem se jedná o konkrétní vyčíslitelný nárok na výplatu výsluhového příspěvku. Do této doby tu toto právo na výplatu příspěvku nebylo, neboť zákonné podmínky stanovily zánik nároku na jeho výplatu (ust. § 162 služebního zákona).
19. Pro podporu této argumentace dále soud uvádí, že při novém výpočtu výsluhového příspěvku může dojít (a dozajista plynutím času i dochází) ke změně rozhodných okolností týkajících se výše tohoto nároku (ust. § 158 služebního zákona). Posléze pak

v průběhu výplaty tohoto výsluhového příspěvku (tedy v době, kdy je nárok na výplatu příspěvku dospělý a probíhá jeho výplata oprávněné osobě) může dojít ke změně podmínek výplaty tohoto příspěvku, což se odrazí i např. v jeho výši (srov. např. zdanění výsluhového příspěvku v průběhu jeho vyplácení od roku 2011). Proto podle názoru soudu je nutné výši, resp. podmínky pro výplatu výsluhového příspěvku, vždy nutně vázat na ten časový okamžik, kdy dojde ke splnění zákonných podmínek pro jeho výplatu, a kdy se tak z obecného práva stane konkrétně vyčíslitelný nárok na straně oprávněné osoby.

20. Pro úplnost pak soud uvádí, že podle jeho názoru nebyl důvod k přezkumu původního rozhodnutí o poskytnutí výsluhového příspěvku z roku 2009, neboť toto rozhodnutí nebylo v době svého vydání nezákonné. Toto rozhodnutí stanovilo výsluhový příspěvek včetně jeho výše k datu skončení služebního poměru žalobce. Nárok na výplatu výsluhového příspěvku však ze zákona zanikl podle ust. § 162 služebního zákona, resp. tento nárok ani nevznikl, neboť jeden služební poměr žalobce skončil a druhý vznikl. S tímto časovým sledem však příslušné rozhodnutí nemohlo počítat, neboť opětovný služební poměr u žalobce nemusel vzniknout, jednalo se o událost v době vydání rozhodnutí v roce 2009 nejistou. Proto toto rozhodnutí v době svého vydání nebylo stiženo žádnou vadou. Toto rozhodnutí pouze nenabývalo svých právních účinků ve smyslu vzniku nároku na straně žalobce na výplatu výsluhového příspěvku, neboť u žalobce opětovně vznikl služební poměr; tato okolnost však nezpůsobuje nezákonnost tohoto rozhodnutí jako takového. V tomto směru je nutné takové rozhodnutí i hodnotit, přičemž rovněž nelze vycházet z toho, že by se jednalo v procesním slova smyslu o překážku věci rozhodnuté – věc sice rozhodnuta byla, ke vzniku nároku na výplatu výsluhového příspěvku však nedošlo. Proto při opětovném vzniku nároku na výplatu výsluhového příspěvku musí být rozhodnuto znovu podle zákonných podmínek, které se upínají k datu vzniku nároku na výplatu výsluhového příspěvku, přičemž okolnosti zákonných podmínek původního rozhodnutí o výsluhovém příspěvku (tedy v tomto případě výše nároku) se již nemohou uplatnit, neboť skutkově i právně se výše nároku musí posuzovat až k období opětovného vzniku nároku na výplatu příspěvku.
21. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. listopadu 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová